

'Een mens naar Mijn hart!'

Meditatie ds. G. R. Rinsma 10 januari 2016

(eerste zondag na epifanie)

Profetenlezing: Jesaja 40:1-11

Evangelielezing: Lucas 3:15-16,21-22

OVERWEGING

Op een van de recepties was het weer raak; kwam er iemand mij gelukkig nieuw jaar toewensen en vroeg daarbij: Hoe zit dat in jullie kerk: geloven jullie echt dat Jezus over het water kon lopen? Ik had de keus om er uitvoerig op in te gaan en uit te leggen dat het verhaal van de storm op het meer en Jezus' schrijden over het water beeldspraak is. Dat het benarde mensen, die het water tot de lippen staat, een hart onder de riem wil steken: zoals God zo heerste de opgestane Christus over de krachten van de afgrond, van de chaos. Maar ik dacht: heeft geen zin, laat maar. En daarom antwoordde ik: nee, ik geloof niet dat Jezus letterlijk over het water kon lopen, maar wel dat hij zich door het water liet dopen. Hij keek me aan: Dopen? Ja, gewoon kopje onder, onder water. Niks lopen over, maar dopen: met kruin en al. Zodat je als het ware door het water begraven wordt als bij een zeemansgraf.

*Nooit zag ik iemand over 't water lopen
of een storm gaan liggen op bevel,
maar ik blijf op een wonder hopen:
een droom, waarin de hemel open
gaat, al was het maar voor één tel.*

Want alle vier evangeliën vertellen hetzelfde verhaal: dat Jezus zich uit eigen vrije wil, uit eigen beweging liet dopen door Johannes de Doper.¹

Maar wel alle vier op een verschillende manier: bij alle vier komt Johannes

---

¹ Lucas 3:21 21 En het geschiedde, terwijl al het volk gedoopt werd, dat, toen ook Jezus gedoopt werd en in gebed was, de hemel zich opende,
Mattheus 3:13 13 Toen kwam Jezus uit Galilea naar de Jordaan tot Johannes, om Zich door hem te laten dopen.
Marcus 1:9 9 En het geschiedde in die dagen, dat Jezus Nazaret in Galilea verliet en Zich door Johannes in de Jordaan liet dopen.

aan het woord. Maar zijn verkondiging is bij alle vier verschillend.² Als enige dateert Lucas het optreden heel precies. *In het vijftiende jaar van de regering van keizer Tiberius, toen Pontius Pilatus stadhouder over Judea was, en Herodes viervorst over Galilea, en zijn broeder Filippus viervorst over Iturea en het land Trachonitis, en Lysanias viervorst over Abilene, onder de hogepriesters Annas en Kajafas, kwam het woord Gods tot Johannes, de zoon van Zacharias, in de woestijn.*³

En als enige horen we bij Lucas Johannes ook heel duidelijk ingaan op de vraag wat ze moeten doen.⁴ Johannes antwoordt dan: *'Wie twee stel onder-*

---

² Mattheüs 3:1-13 In die dagen trad Johannes de Doper op en hij predikte in de woestijn van Judea, 2 en zeide: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen. 3 Hij toch is het, van wie door de profeet Jesaja gesproken werd, toen hij zeide: De stem van een, die roept in de woestijn: Bereidt de weg des Heren, maakt recht zijn paden. 4 Hij nu, Johannes, droeg een kleed van kameelhaar en een lederen gordel om zijn lendenen; en zijn voedsel bestond uit sprinkhanen en wilde honing. 5 Toen liep Jeruzalem en heel Judea en de gehele Jordaanstreek tot hem uit, 6 en zij lieten zich in de rivier, de Jordaan, door hem dopen, onder belijdenis van hun zonden. 7 Toen hij nu zag, dat vele van de Farizeeën en Sadduceeën tot de doop kwamen, zeide hij tot hen: Addereengebod, wie heeft u een wenk gegeven om de komende toorn te ontgaan? 8 Brengt dan vrucht voort, die aan de bekering beantwoordt; 9 en beeldt u niet in, dat gij bij uzelf kunt zeggen: Wij hebben Abraham tot vader, want ik zeg u, dat God bij machte is uit deze stenen Abraham kinderen te verwekken. 10 Reeds ligt de bijl aan de wortel der bomen: iedere boom dan, die geen goede vruchten voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen. 11 Ik doop u met water tot bekering, maar Hij, die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben niet waardig Hem zijn schoenen na te dragen; die zal u dopen met de heilige Geest en met vuur. 12 De wan is in zijn hand en Hij zal zijn dorsvloer geheel zuiveren en zijn graan in de schuur bijeenbrengen, maar het kaf zal Hij verbranden met onuitblusbaar vuur. 13 Toen kwam Jezus uit Galilea naar de Jordaan tot Johannes, om Zich door hem te laten dopen

Marcus 1:7-9 En hij predikte en zeide: Na mij komt, die sterker is dan ik, wiens schoenriem ik niet waardig ben, nederbukkende, los te maken. 8 Ik heb u gedoopt met water, maar Hij zal u dopen met de heilige Geest. 9 En het geschiedde in die dagen, dat Jezus Nazaret in Galilea verliet en Zich door Johannes in de Jordaan liet dopen. Joh. 1:15-28 Johannes heeft van Hem getuigd en heeft geroepen, zeggende: Deze was het, van wie ik zeide: Die na mij komt, is vóór mij geweest, want Hij was eer dan ik. 16 Immers uit zijn volheid hebben wij allen ontvangen zelfs genade op genade; 17 want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen. 18 Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, die aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen. 19 En dit was het getuigenis van Johannes, toen de Joden uit Jeruzalem priesters en Levieten tot hem zonden om hem te vragen: Wie zijt gij? 20 En hij beleed en ontkende het niet; en hij beleed: Ik ben de Christus niet. 21 En zij vroegen hem: Wat dan? Zijt gij Elia? En hij zeide: Ik ben het niet. Zijt gij de profeet? En hij antwoordde: Neen. 22 Zij zeiden dan tot hem: Wie zijt gij? Wij moeten toch antwoord geven aan hen, die ons gezonden hebben; wat zegt gij van uzelf? 23 Hij zeide: Ik ben de stem van een die roept in de woestijn: Maakt recht de weg des Heren, gelijk de profeet Jesaja gesproken heeft. 24 En er waren sommigen afgezonden uit de Farizeeën. 25 En zij vroegen hem en zeiden tot hem: Waarom doopt gij dan, indien gij de Christus niet zijt, noch Elia, noch de profeet? 26 Johannes antwoordde hun en zeide: Ik doop met water; midden onder u staat Hij, van wie gij niet weet, 27 Hij, die na mij komt, wiens schoenriem ik niet waardig ben los te maken. 28 Dit geschiedde te Betanië over de Jordaan, waar Johannes doopte.

³ Lucas 3:1-2

⁴ Schillebeeckx, Verhalen van een levende, pg. 37-38 In feite zijn de verhalen over Johannes de Doper enerzijds geïnspireerd door diens concrete optreden en anderzijds daarbij diep religieus ingekleurd door een web van herinneringen aan oudtestamentische teksten.

kleren heeft, moet delen met wie er geen heeft, en wie eten heeft moet hetzelfde doen.' Er kwamen ook tollenaars om zich te laten dopen, en die vroegen hem: 'Meester, wat moeten wij doen?' Hij zei tegen hen: 'Vorder niet meer dan wat jullie is opgedragen.' Ook soldaten kwamen hem vragen: 'En wij, wat moeten wij doen?' Tegen hen zei hij: 'Jullie mogen niemand afpersen en je ook niet laten omkopen, neem genoeg met je soldij.'⁵

Als Lucas dit schrijft, is deze handelswijze al ruim verspreid onder christenen, Het delen-met-velen, de ware gerechtigheid, was in Lucas' tijd in de

---

Ik citeer (in het Nederlands) eerst de Hebreeuwse tekst waar de vier evangeliën naar verwijzen, met name Jesaja 40,3. Er staat daar 'Hooft, iemand roept: Bereidt JHWH een weg door de woestijn, in het dorre land *een rechte baan* voor onze God. (...) De heerlijkheid van de Heer zal zich openbaren, en alle mensen zullen haar zien (Jesaja 40, 5). Verderop zegt JHWH tegen de joden in Babylon: 'Zie, Ik ga iets nieuws maken, het is al aan het kermen, bemerk je dat niet?' (Jesaja 43, 19a), en dan volgt: 'Ik ga een weg aanleggen, een weg door de woestijn en doe rivieren ontspringen in het done land. (...) Israël, jij wordt door Mij niet vergeten. Uw opstandige daden heb Ik weggewist zoals een wolk wegdrijft en uw zonden oplossen als nevel. *Keer terug tot Mij, want Ik heb u verlost* (bedoeld wordt 'uit Egypte'). *En Ik zal dat blijven doen*' (Jesaja 43,19b en 44, 21c-22).

De religieuze bedoeling is: de weg naar vrijheid in de ruimte van God loopt dwars door de woestijn, het lege, dorre land. Daarom luidt de Jesajaanse eerste boodschap aan het volk: leg een weg aan, een heirbaan, dwars door de woestijn. De lezers van Jesaja denken hierbij aan wat ze als ballingen zagen in de Babylonische woestijn. En wij weten uit Babylonische liederen en archeologische berichten dat 'le boulevard', de grote straat of Hoogstraat in Babylon, een enorme fascinatie op de volksmassa uitoefende, - zoets als in Parijs de Champs Elysees. Zo wil ook Jesaja een heirbaan voor de Heer (JHWH) laten aanleggen en wel dwars door de woestijn, uitlopend op de nieuw te bouwen tempel in het verwoeste Jeruzalem. Israëls ballingen voelden aan den lijve de macht van Babylon en tegelijk waren ze erdoor betoverd.

'Jesaja' hanteert voor de joden dit beeld van de heidense triomfroute, maar dan niet als een boulevard voor Babylonische goden, man als 'een rechte weg voor onze God. Hij noemt die weg de 'heirbaan van JHWH, daar 'waar God zijn heerlijkheid laat zien', en voegt de profeet eraan toe, 'ten aanschouwen van iedereen'. Herkenbare Babylonische overwinningsslogans.

Maar JHWH vertoont zich niet en zeker niet op machtige boulevards. Hij wijst het volk Zijn pad dwars door de onherbergzame woestijn. Dan, tijdens de woestijntocht, beseft Jesaja, 'wordt Gods heerlijkheid zichtbaar' (Jesaja 40,54. *Gods macht toont zich in onmacht*. De barre woestijn is de situatie van het volk waar God zijn spoor legt naar uiteindelijke bevrijding: het Beloofde Land. Jezus verstond dat als het rijk van God dat onder de mensen gaat heersen doordat zij zich afstemmen op die verlossende goddelijke gerechtigheid en liefde. Gods eer, zijn heerlijkheid, is het geluk en de bevrijding van zijn volk: Heil voor mensen. Ook voor ons, hier samen geschaard rond het Woord, geldt dit, ondanks de onheilsprofetieën van de media wereldwijd. Zich een weg banen door de woestijn naar God toe is dus de voorwaarde voor Israëls bevrijdende thuiskomst in de levensruimte van God. Dat is volgens de vier evangeliën de boodschap van de woestijnheilige, Johannes, - een naam die als 'Johannes *de Doper*' alleen in het Matteüsevangelie zo wordt vermeld (Mattheüs 3, 1).

⁵ Lucas 3:10. Schillebeeckx, Verhalen van een levende, pg. 33 Deze woestijnasceet Johannes was zo iemand als de 'onmogelijke' Franciscus van Assisi. Gewoon radicaal: gerechtigheid kan en moet; dat is christendom. Maar vaak, al te vaak gebeurt het niet! Johannes' antwoord op de vraag van mensen: 'Wat moeten we dan doen?' kan sommige christenen inderdaad overrompelen. In zijn oproep gaat het om intermenselijke en maatschappelijke verhoudingen die in heel het land van belofte scheef waren getrokken, en dan gaat ook elke verstandhouding met God stuk. Wat er toen gebeurde met het arme volk was 'ongoddelijk', want onmenselijk. En juist in deze absurditeit wordt God zelf getroffen in de mensen. [Men kende toen, gelukkig, nog niet onze modern tegenstelling tussen de *horizontale verhouding van mensen onder elkaar* en, daarnaast of erbovenop, de *verticale verhouding tot tie levende God*]

streken van Caesarea al ruim verspreid onder de christenen. In zijn Handelingen der Apostelen zegt Lucas: Allen die het geloof hadden aangenomen, bleven bijeen en bezaten alles gemeenschappelijk. Ze verkochten havel en goed en verdeelden dat onder allen naar ieders behoeften'⁶

Als we daar ook maar een fractie van waar zouden maken; bij de start van de actie Kerkbalans. Dat zou wat zijn.

Voor Lucas ligt dus het accent op het delen met elkaar, zodat niemand gebrek lijdt. Maar Lucas richt zich dan ook vooral op de rijke romeinse elite van toen.

En het bijzondere is dat Jezus zich hier bij aansluit. Zich aanmeldt zich als volgeling van Johannes. Omdat voor hem dit de kern is van Gods boodschap; in Lucas' woorden: *De Wet en de Profeten gaan tot aan Johannes: sindsdien wordt het koninkrijk van God verkondigd, en iedereen wordt met klem genodigd binnen te komen.*⁷ En dat koninkrijk van God houdt simpelweg in dat niemand meer gebrek lijdt.⁸ In het evangelie schildert Lucas Johannes niet

---

⁶ Handelingen 2, 44-45

⁷ Lucas 16:6 Schillebeeckx, Verhalen van een levende, pg. 35. Ook volgens Mattheüs legt Jezus de nadruk op het beoefenen van de ware gerechtigheid, die 'de vervulling' is van wet en profeten: 'Want Ik zeg jullie: als gerechtigheid niet meer' betekent dan die van de Schriftgeleerden en Farizeeën, zal je het koninkrijk der hemelen niet binnengaan' (Mattheüs 3, 20), en: 'als je je offergave naar het altaar brengt, en je 'herinnert je daar dat je broeder iets tegen je heeft, laat dan je offergave achter, ga je eerst met je broeder verzoenen en kom dan terug om je offergave aan te bieden' (Mattheüs 3, 23-24). Die twee uitspraken van Mattheüs staan onder het thema: *Het vervullen van de Tora en de Profeten* (Mattheüs 5,17) en ze zijn ook Lucas uit het hart gegrepen. Menselijke gerechtigheid en Rijk Gods horen samen. Hiermee is gezegd dat Jezus ook in de praktijk de voltooiing is van de Tora en de Profeten en zelf niet de bedoeling had een nieuwe godsdienst te stichten. Hij wil de praktijk van de 'ware gerechtigheid' volgens de Tora en de Profeten gerealiseerd zien in Israël en onder alle mensen. Hij brengt met zijn manier van leven in praktijk wat Johannes met zijn prediking en doop voor ogen stond. Lucas is daarom zeer kort in zijn spreken over Jezus' doop in de Jordaan: 'Het gehele volk liet zich dopen, en zo ook Jezus. Tijdens zijn gebed opende zich de hemel en daalde de heilige Geest (*to pneuma to hagion*) *lijfelijk* op Hem neer in de gedaante van een duif en er klonk een stem uit de hemel: "Jij bent mijn geliefde Zoon, in wie Ik vreugde vind"' (Lucas 3, 21-22)

⁸ Schillebeeckx, Verhalen van een levende, pg. 33 Wat jullie moeten doen, zegt de profeet Johannes die de doop van inkeer en omkeer predikte, is dit: Deel wat je hebt met wie niets heeft; laten joodse tollenaars, die het belastinggeld innen, niet meer geld eisen dan wettelijk is vastgesteld; en al mogen de joodse, door de Romeinen gersonselde soldaten na de strijd ten eigen bate overal plunderen, volg dat niet na, want ook dat is uit den boze (zie Lucas 3, 11-14) De ommezwaai waar Johannes de Doper op wijst, leidt dus naar een 'broederlijk en zusterlijk delen'. Het lijkt wel een sociaal plan, en dat is het ook in die profetische traditie: het protserige gedoe in de tem-

zozeer een boeteprediker, maar een maatschappelijk opbouwwerker, die mensen oproept om zich aan de regels te houden en niet ten koste van anderen te verrijken. Het is in dit evangelie dan ook dat Jezus tegen de zelfverrijkers zal uitvaren:

Ach, jullie farizeeën! De buitenkant van de beker en de schotel reinigen jullie, maar jullie eigen binnenkant is vol roofzucht en slechtheid. Dwazen, heeft hij die de buitenkant gemaakt heeft niet ook de binnenkant gemaakt? Geef liever de inhoud van beker en schotel als aalmoes, dan is niets meer onrein voor jullie!

Daarom sluit Jezus zich bij de doop van Johannes aan. Hij buigt voor zijn woorden. Hij wil ze ter harte nemen, als richtlijn voor zijn leven en handelen.⁹ Want zo schrijft Lucas: “Heel het volk liet zich dopen, en toen ook Jezus was gedoopt en hij aan het bidden was, werd de hemel geopend en daalde de heilige Geest in de gedaante van een duif op hem neer, en er klonk een stem uit de hemel: ‘Jij bent mijn geliefde Zoon, in jou vind ik vreugde.’” In die ene zin wordt iets heel beslissends gezegd. Jezus die participeert aan de ondergang in en de opstanding uit het water, samen met 'heel het volk' dat gedoopt wordt. Zo neemt Jezus nu voor het eerst pu-

---

pel heeft geen hart, want achter de coulissen is er sprake van afpersing en ontering van mensen. Mensen onteren is Gods eer aantasten, dat is de boodschap en de zin van de metanoia van de Johannesdoop. Daarom blijft Lucas zo lang staan bij het optreden van Johannes de Doper (Lucas 3, 1-20). Aan Jezus' doop in de Jordaan wijdt hij maar twee zinnen (3, 21-22).

Dit was de kern van die profetische traditie: het koninkrijk van God sluit solidariteit, gerechtigheid en vrede, ja zelfs hartelijkheid onder mensen in. Het woord gerechtigheid keen, niet alleen in de profetische boeken,.

⁹ Wat de christenen van het optreden van Johannes als de boetepredikant hebben begrepen, blijkt precies de kern te zijn van het Oude Testament. Jesaja denkt immers als banneling in Babylon terug aan de bevrijdingsgeschiedenis van de slavernij in Egypte, aan de uittocht via het drooggevalen wad in de stromende rivier en de moeilijke woestijntocht nadien. Vlak bij de Jordaan, in het Over-Jordaanse land, hield de woestijn op. Daar lag de grens tussen dood en leven. Daar zag Mozes al stervende een glimp van het Beloofde Land, al kon hij er niet meer binnengaan. Jozua, zijn opvolger en de nieuwe leider van zijn volk, stak de rivier over naar Kanaän, het Land van Belofte, waar de nieuwe tempel gebouwd zou worden.

De zin van dit bijbels verhaal is duidelijk: in de geschiedenis van het volk van God gaat het telkens om een nieuwe Exodus, een herhaald wegtrekken via een moeizame weg door de woestijn naar het Rijk Gods onder de mensen. Het is en blijft, gezien onze menselijke conditie, het persoonlijke en collectieve avontuur van telkens door een woestijn, en woestenij, een weg te zoeken. Ook wij, christenen, worden uitgenodigd die tocht aan te durven. Dat is christelijk 'geloven'..

blijkelijk deel aan de nood en de verwachting, het verleden en de toekomst van zijn volk. En zo klinkt dan die stem uit de hemel, die Hem aanwijst als de gezalfde, met de woorden uit de psalmen en de profetieën uit Israël: 'Jij bent mijn geliefde Zoon, in jou vind ik vreugde.'¹⁰

Ach lieve mensen, ik weet niet hoe dat in het Limburgs klinkt, in het Achterhoeks, in het Twents, maar in het Gronings klinkt het zo: Doe bist mien laive Zeun. In die heb ik behoagen. En in de bijbel in de straattaal van nu klinkt het: jij bent de zoon van wie ik hou, jij bent de prom, van jou

---

¹⁰ Een reisverhaal, N.A. Schuman, pg. 36 Het is merkwaardig dat Lucas met nadrukkelijk zegt dat het Johannes de Doper is die de doop aan Jezus voltrekt. Maar tegelijk valt op dat bij geen van de andere evangelisten, maar juist wel bij Lucas zo uitvoerig wordt verteld dat Johannes doopte, wat hij preekte, waarom hij optrad, en hoe de profetieën uit Israël zich baanbrekend naar de hele wereld toe. Zij treden, om zo te zeggen, buiten de oevers van de Jordaan, waar Johannes doopt.

Lucas heeft kennelijk de overleveringen omtrent Johannes de Doper zo uitvoerig en zo zelfstandig mogelijk een plaats gegeven in zijn evangelie. Zie de voorgeschiedenis met Elisabeth en Sacharias, en het geboortebericht over Johannes. Hier, in hoofdstuk 3, laat hij die overlevering nog eens uitvoerig aan het woord. Zo horen we eerst Johannes' oproep tot omkeer, tot een nieuw bestaan als zonen van Abraham: met naar het vlees, maar naar de geest. Dan gaat het over de vruchten van de omkeer. Daarna over de verwachting van de Messias. En tenslotte over de gevolgen voor de profeet zelf van zijn optreden: hem wordt het zwijgen opgelegd door de heersende macht (resp. vs. 7-9, 10-14, 1.5-17 en 18-20).

Heel dat optreden van Johannes wordt als echte profetie getypeerd, door het nauwkeurig te plaatsen in het historisch politieke en godsdienstige kader van die dagen (waarschijnlijk 28 of 29 na Chr.). Lucas noemt de keizer Rome en zijn zetbazen in het gebied van Palestina, alsmede de hiërarchie van de hogepriesters. Op een zelfde manier worden in het Oude Testament verschillende profeten in die-en-die tijd geplaatst. Hun verkondiging heeft met de concrete geschiedenis te maken, gaan daar niet in op, maar gaat daar wel op in. Ook die van Johannes de Doper.

Lucas zegt erbij: zijn optreden, zijn komen uit de woestijnen zijn prediken verwerkelijken hetgeen geschreven staat in 'het boek der woorden van de profeet Jesaja'. En in dat citaat uit Jesaja klinkt opnieuw de kernboodschap van het evangelie van het koninkrijk. Zo had Maria daarover al gezongen, over de omgekeerde, rechtgezette verhoudingen. Zo klinkt het ook hier: kloven worden gevuld, bergen geslecht. Het is weer die beweging van: te hoog naar beneden en te laag naar boven. Die beweging is precies die welke geschiedt bij de doop in de Jordaan: van boven naar beneden tot onder water, en dan weer van beneden naar tot boven water. Ondergang en opstanding. Aan die beweging, vertelt Lucas in een klein zinnetje (vs. 21), neemt ook Jezus deel. Als een van de anderen. 'En het geschiedde tijdens het gedoopt worden van heel het volk en toen Jezus gedoopt werd en in gebed was, dat de hemel geopend werd. . .'. In die ene zin wordt iets heel beslissends gezegd. Jezus die participeert aan de ondergang in en de opstanding uit het water, samen met 'heel het volk' dat gedoopt wordt. Hier kloppen alle redeneringen niet, en wel. Niet die welke zegt dat een zondeloos mens niet gedoopt hoeft te worden; alle anderen wel, die ene niet. Maar er is een andere visie, een profetische, die hier in vervulling gaat: dat die ene gerekend werd onder de vele overtreders; dat het voornemen van God de HEER door zijn hand voortgang zal hebben, die zichzelf ten schuldoffer gesteld heeft. Dit zijn woorden uit de profetie aangaande de 'knecht des HEREN' (zie Jes.53. 10 v.v.). En dit is wat hier in de Jordaan geschiedt.

Zo neemt Jezus nu voor het eerst publiekelijk deel aan de nood en de verwachting, het verleden en de toekomst van zijn volk. Een uit Israël, Israël in die Ene. En zo klinkt dan die stem uit de hemel, die Hem aanwijst als de gezalfde, met de woorden uit de psalmen en de profetieën uit Israël: 'Gij zijt mijn Zoon, de geliefde, in U heb Ik mijn welbehagen'. Deze woorden combineren de aanwijzing van de gezalfde koning uit Psalm 2: 'Mijn zoon zijt gij met een uitspraak over de knecht des HEREN uit Jesaja 42:'Zie mijn knecht, mijn uitverkorene, in wie Ik een welbehagen heb. Ik heb mijn Geest op hem gelegd: hij zal de volken het recht openbaren.

word ik onmin blij. En in het fries klinkt het zo: Do bist myn Soan, myn ynleave Jonge, Ik bin sa wiis mei Dy.

En dan komen die woorden uit de hemel natuurlijk onwijs dichtbij. Zo dichtbij, dat je denkt: zou dat ook voor mij gelden? Zou ik zo'n stem ook mogen horen? Zou iemand dat tegen mij kunnen zeggen?

*Nooit kwam er een duif van boven,
die ging zitten op m'n hoofd,
maar graag wil ik blijven geloven,
dat er iets is daarboven,
waarvan het licht nooit dooft.*

Ik heb een vader gehad, die dat nooit tegen mij heeft gezegd. Die dat niet kon zeggen. Had nooit geleerd om over gevoelens te praten, had nooit geleerd om iets van zichzelf te laten zien. Maar bij wie je dat wel voelde. Maar tegelijk een vader, die me van het begin af aan heeft afgeraden om theologie te studeren, om dominee te worden. Ik moet de laatste tijd vaak aan hem denken.

Waarom ik het toch gedaan heb? Om, zoals hij vond, eigenwijs ben geweest?

Ik heb diezelfde vraag aan mijn jaargenoten gesteld. En een van hen antwoordde

"Ik kom uit een achtergrond, waar vrij veel drugsgebruik aanwezig was; veel van mijn vrienden zijn daarin weggezonken en een aantal zijn er zelfs aan overdosis overleden. Dus toen ik tot geloof kwam en deze stap maakte, boeide het mij enorm, om iets voor hen te betekenen. Ik had zo een drive, om

mensen te vertellen over het reddende evangelie van Jezus Christus, maar voelde mij in die drugscene soms machteloos. God had mij geroepen, om een andere weg in te slaan, maar ik wist in het geheel niet op welke manier. Ik wilde alleen de bijbel leren kennen.¹¹”

Zoals er een stem is, die tegen Jezus zegt: “jij bent speciaal!” en hem als het ware uit het water omhoog trekt, zo, geloof ik, klinkt er ook voor ons een stem. Is er iemand, die ons roept, ons aanwijst. Jij bent speciaal. Jij bent bijzonder. Jij maakt mijn hart warm. Zo’n stem is als een magneet. Aan het plafond. Het trekt ons naar boven. Het wil ons doen laten staan, rechtop. Ons hoofd doen oprichten. Laten groeien. En wil ons een bestemming laten vinden.

*Nooit hoorde ik een stem uit de hemel,
die me noemde: allerliefste kind,
maar misschien kom ik nog eens een engel tegen,
een mens, die me in dit leven vindt*

Er is genoeg, wat ons naar beneden trekt. Genoeg waarmee we elkaar naar beneden halen. Maar de God van Jezus Christus, de God, die zijn stem laat klinken bij zijn doop, is een God, die ons naar boven wil trekken. Overeind. Zoals de zon een waterlelie uit de modder wenkt om naar het licht te groeien om zich uiteindelijk op het wateroppervlak als een bloem open te vouwen, zo is er een stem, die ons roept en aanwijst. Geloof ik

*De Geest des Heren heeft
een nieuw begin gemaakt,
in al wat groeit en leeft*

---

¹¹ Gerard Rinsma Bevlogen Jaren 2013

zijn adem uitgezaaid.

*De Geest van God bezielt
wie koud zijn en versteend
herbouwt wat is vernield
maakt één wat is verdeeld.*

*Wij zijn in Hem gedoopt
Hij zalft ons met zijn vuur.
Hij is een bron van hoop
in alle dorst en duur.*

*Wie weet vanwaar Hij komt
wie wordt zijn licht gewaar?
Hij opent ons de mond
en schenkt ons aan elkaar.*

*De geest die ons bewoont
verzucht en smeekt naar God
dat Hij ons in de Zoon
doet opstaan uit de dood.
Opdat ons leven nooit
in weer en wind bezwijkt,
kom Schepper Geest, voltooi
wat Gij begonnen zijt.¹²*

---

¹² Lied 686 Liedboek 2013